

**ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΝΟΝΤΑΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΝΑ
/3 ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ**

**CAMPING UNDER SPRAWLING WHITE POPLAR TREES
/3 NARRATIONS**

Μέσα σε ένα τεχνητό φυσικό τοπίο, μέσα σε έναν λευκώνα, δομείται πάνω από το έδαφος μία βασική μονάδα προσωρινής κατοίκησης/κατασκήνωση, η οποία έρχεται να σχολιάσει την χρονικότητα των στοιχείων της σύνθεσής της και την μεταξύ τους σχέση. Τα στοιχεία αυτά, το δασύλλιο, η κατασκευή και οι χρήστες της επαναπροσδιορίζουν την σχέση τους χρόνο με το χρόνο και εντοπίζουν σε αυτόν τα όρια τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ/ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η διπλωματική αυτή εργασία επιδιώκει να διερευνήσει τη δάσωση γεωργικών γαιών, αυτές τις εκτάσεις γης που έχουν δοθεί με επιδότηση για την καλλιέργεια λεύκας και άλλων δέντρων με τελικό σκοπό την υλοτόμηση. Ο προσδιορισμός αυτών των δασυλλίων ως μη τόποι, θα απασχολήσει τα ζητήματα που θα προκύψουν από την ανάλυσή τους, όσον αφορά την πορεία ανάπτυξής τους, τη χωροθέτηση και την χρήση τους. Ο χωροκάνναβος των δέντρων και ο κύκλος ζωής τους ως εργαλεία και σχεδιαστικά μέσα θα προσπαθήσουν να παράγουν νέες δομές μέσα σε ένα τέτοιο τοπίο, καθώς η αναζήτηση του χώρου είναι αρχικός σκοπός.

Θεωρούμε τον λευκώνα έναν οργανικό, ζωντανό χώρο, με τον οποίο ο χρήστης καλείται να συνομιλήσει και να βιώσει αυτή του την μεταβολή. Η χρονικότητα του δασυλλίου δημιουργεί συνθήκες διαφορετικές μέσα σε ένα μεταβαλλόμενο χώρο κάτω, μέσα και πάνω από τις φυλλωσιές σε σχέση με το μέγιστο χώρο που μπορεί να καταλάβει αυτός ο οργανισμός. Στόχος είναι η δημιουργία μίας κατασκήνωσης 'περιπέτειας' διαφορετικής από τις τυπικές, διαφορετική σε φιλοσοφία και πρόγραμμα, αλλά και σε δομή. Ξεφεύγει από τις μόνιμες εγκαταστάσεις και την ψυχαναγκαστική διάταξη των σκηνών και συνδυάζει διημέρευση και περιπέτεια μέσα στο φυσικό περιβάλλον, πάνω από τη γη, εμπνεόμενης από την φανταστική συνθήκη για τα παιδιά, εκείνης του δεντρόσπιτου.

Η κατασκηνωτική εμπειρία αποκτά νέο νόημα και ενισχύει την βιωματική εκπαίδευση-μάθηση, με στόχο την επαφή παιδιών και δέντρων, την ανάπτυξη συναισθημάτων αγάπης απέναντι στο φυσικό περιβάλλον και την κατανόηση πως και ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος αυτού. Η τακτική συμμετοχή των παιδιών στην κατασκήνωση θα επιτρέψει στα παιδιά να «συνομιλήσουν» και να ταυτιστούν με το δέντρο καθώς θα μεγαλώνουν παρέα χρόνο με το χρόνο.

Ταυτόχρονα, η διερεύνηση των σχέσεων της κατασκευής με τα δέντρα και τα παιδιά ως χρήστες του χώρου σε επίπεδο κάτω- πάνω και μέσα σε αυτήν αποτελεί το βασικό άξονα αναζήτησης της συγκεκριμένης εργασίας. Η σχέση τους αυτή θα αλληλεπιδράσει και για τα δυο μέλη του οικοσυστήματος (παιδί- δέντρο) και μέσα από αυτή το παιδί θα κατανοήσει καλύτερα τον εαυτό του και τα όρια του.

Within an artificial natural landscape, inside a poplar plantation, a basic unit of temporary habitat/camping is structured above-ground, providing a commentary on the time existence of its elements and their interrelation. These elements – the trees, the construction and its users – redefine their relation time over time again and identify in it their boundaries.

ABSTRACT

This paper aims to closely examine the forestation of agricultural lands, these plots of land that have been subsidized for the cultivation of poplar and other trees with the end-purpose of wood harvesting. The identification of these small forests as non-landscapes will affect the issues that shall arise from their analysis, as regards the progress of their development, their setting and their use. Used as design tools, the space grid formed by trees and their lifecycle, will attempt to produce new structures within this landscape as the search for space is the original purpose.

We view the poplar plantation as an organic, living space with which the user is called to enter into a discourse and experience its transformation. The temporality of the small forest creates ever-changing conditions within a variable space beneath, inside and above the foliage in relation to the maximum space that this organization can occupy.

Our purpose is to create an “adventure” camping, different from the norm -in its philosophy and its program – and also, in its structure• a camping that escapes the permanent character and compulsive layout of tents, combining living and venturing in the natural environment, above ground, taking inspiration from the original imaginary condition for children – the tree-house.

The camping experience acquires a new meaning and enhances experience based learning, aiming to bring children in contact with trees, to nurture their love towards the natural environment and to instill in them an understanding that man constitutes an integral part thereof. The regular participation of children to this camping will allow them to “engage with” and identify with trees as they will grow side by side as years go by.

At the same time, the exploration of the relation between the trees construction and the children as users of the space at “under – above” and “inside” the structure level, constitutes the main axis of the research of this paper. This interrelation will affect both constituent parts of the eco-system (child- tree) and through it, children will gain a better understanding of themselves and their boundaries.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.ΠΡΟΛΟΓΟΣ/ΠΕΡΙΛΗΨΗ

2.ΕΙΣΑΓΩΓΗ

_ ΔΑΣΩΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΑΣΙΚΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΝ
_ Η ΛΕΥΚΑ

3.Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ

4. ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗΣ

_ Ο ΚΑΝΑΒΟΣ
_ Ο ΧΡΟΝΟΣ

5.BACKGROUND

_ ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΣΚΕΨΗΣ
_ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
_ Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

6.ΣΤΟΧΟΣ

7.ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

8.3 ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

Μέσα σε ένα τεχνητό φυσικό τοπίο, μέσα σε έναν λευκώνα, δομείται πάνω από το έδαφος μία βασική μονάδα προσωρινής κατοίκησης/κατασκήνωση, η οποία έρχεται να σχολιάσει την χρονικότητα των στοιχείων της σύνθεσής της και την μεταξύ τους σχέση. Τα στοιχεία αυτά, το δασύλλιο, η κατασκευή και οι χρήστες της επαναπροσδιορίζουν την σχέση τους χρόνο με το χρόνο και εντοπίζουν σε αυτόν τα όρια τους.

Within an artificial natural landscape, inside a poplar plantation, a basic unit of temporary habitat/camping is structured above-ground, providing a commentary on the time existence of its elements and their interrelation. These elements – the trees, the construction and its users – re-define their relation time over time again and identify in it their boundaries.

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ/ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η διπλωματική αυτή εργασία επιδιώκει να διερευνήσει τη δάσωση γεωργικών γαιών, αυτές τις εκτάσεις γης που έχουν δοθεί με επιδότηση για την καλλιέργεια λεύκας και άλλων δέντρων με τελικό σκοπό την υλοτόμηση. Ο προσδιορισμός αυτών των δασυλλίων ως μη τόποι, θα απασχολήσει τα ζητήματα που θα προκύψουν από την ανάλυσή τους, όσον αφορά την πορεία ανάπτυξής τους, τη χωροθέτηση και την χρήση τους. Ο χωροκάνναβος των δέντρων και ο κύκλος ζωής τους ως εργαλεία και σχεδιαστικά μέσα θα προσπαθήσουν να παράγουν νέες δομές μέσα σε ένα τέτοιο τοπίο, καθώς η αναζήτηση του χώρου είναι αρχικός σκοπός.

Θεωρούμε τον λευκώνα έναν οργανικό, ζωντανό χώρο, με τον οποίο ο χρήστης καλείται να συνομιλήσει και να βιώσει αυτή του την μεταβολή. Η χρονικότητα του δασυλλίου δημιουργεί συνθήκες διαφορετικές μέσα σε ένα μεταβαλλόμενο χώρο κάτω, μέσα και πάνω από τις φυλλωσιές σε σχέση με το μέγιστο χώρο που μπορεί να καταλάβει αυτός ο οργανισμός. Στόχος είναι η δημιουργία μίας κατασκήνωσης 'περιπέτειας' διαφορετικής από τις τυπικές, διαφορετική σε φιλοσοφία και πρόγραμμα, αλλά και σε δομή. Ξεφεύγει από τις μόνιμες εγκαταστάσεις και την ψυχαναγκαστική διάταξη των σκηνών και συνδυάζει διημέρευση και περιπέτεια μέσα στο φυσικό περιβάλλον, πάνω από τη γη, εμπνεόμενης από την φανταστική συνθήκη για τα παιδιά, εκείνης του δεντρόσπιτου.

Η κατασκηνωτική εμπειρία αποκτά νέο νόημα και ενισχύει την βιωματική εκπαίδευση-μάθηση, με στόχο την επαφή παιδιών και δέντρων, την ανάπτυξη συναισθημάτων αγάπης απέναντι στο φυσικό περιβάλλον και την κατανόηση πως και ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος αυτού. Η τακτική συμμετοχή των παιδιών στην κατασκήνωση θα επιτρέψει στα παιδιά να «συνομιλήσουν» και να ταυτιστούν με το δέντρο καθώς θα μεγαλώνουν παρέα χρόνο με το χρόνο.

Ταυτόχρονα, η διερεύνηση των σχέσεων της κατασκευής με τα δέντρα και τα παιδιά ως χρήστες του χώρου σε επίπεδο κάτω- πάνω και μέσα σε αυτήν αποτελεί το βασικό άξονα αναζήτησης της συγκεκριμένης εργασίας. Η σχέση τους αυτή θα αλληλεπιδράσει και για τα δυο μέλη του οικοσυστήματος (παιδί- δέντρο) και μέσα από αυτή το παιδί θα κατανοήσει καλύτερα τον εαυτό του και τα όρια του.

ABSTRACT

This paper aims to closely examine the forestation of agricultural lands, these plots of land that have been subsidized for the cultivation of poplar and other trees with the end-purpose of wood harvesting. The identification of these small forests as non-landscapes will affect the issues that shall arise from their analysis, as regards the progress of their development, their setting and their use. Used as design tools, the space grid formed by trees and their lifecycle, will attempt to produce new structures within this landscape as the search for space is the original purpose.

We view the poplar plantation as an organic, living space with which the user is called to enter into a discourse and experience its transformation. The temporality of the small forest creates ever-changing conditions within a variable space beneath, inside and above the foliage in relation to the maximum space that this organization can occupy.

Our purpose is to create an “adventure” camping, different from the norm -in its philosophy and its program – and also, in its structure• a camping that escapes the permanent character and compulsive layout of tents, combining living and venturing in the natural environment, above ground, taking inspiration from the original imaginary condition for children – the tree-house.

The camping experience acquires a new meaning and enhances experience based learning, aiming to bring children in contact with trees, to nurture their love towards the natural environment and to instill in them an understanding that man constitutes an integral part thereof. The regular participation of children to this camping will allow them to “engage with” and identify with trees as they will grow side by side as years go by.

At the same time, the exploration of the relation between the trees construction and the children as users of the space at “under – above” and “inside” the structure level, constitutes the main axis of the research of this paper. This interrelation will affect both constituent parts of the eco-system (child- tree) and through it, children will gain a better understanding of themselves and their boundaries.

2.ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα δέντρα χρησιμοποιήθηκαν σε συστήματα συγκαλλιεργείων από τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης της γεωργίας σε ολόκληρο τον πλανήτη. Από εικονογραφημένους πάπυρους και περιγραφές τεκμηριώνεται η ύπαρξη αγροδασικών συστημάτων στην Εγγύς Ανατολή, όπως και στις τροπικές περιοχές, που έλκουν την καταγωγή τους από το 7.000 π.Χ. Στην Οδύσσεια, αναγνωρίζουμε τέτοια συστήματα στις περιγραφές των περιβολιών του Λαέρτη και του Αλκίνοου.

Από τον πρώτο Μινωικό πολιτισμό στην Κρήτη (2000 π.χ.) υπάρχουν πληροφορίες στο παλάτι της Κνωσού, η γεωργία ασκούσαν με τη μορφή της αγροδασοπονίας. Η ανάγκη όμως για μεγάλες ποσότητες ξυλείας δεν εξέλειπε ποτέ. Η διαρκής αυτή ανάγκη για καυσόξυλα, πασσάλους κλπ., για σκιά και προϊόντα από τα δέντρα, καθώς και η πεποίθηση και γνώση ότι τα δέντρα βελτιώνουν το έδαφος και το περιβάλλον τους οδήγησε τους αγρότες όχι μόνο να μην

κόβουν αλλά και να φυτεύουν κι άλλα δέντρα είτε ντόπια είτε εισαγόμενα.

Αυτό πρέπει να αποτελέσει την απαρχή της παράδοσης που υφίσταται ακόμη και σήμερα σε πολλές περιοχές της Ελλάδας.

ΔΑΣΩΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΑΣΙΚΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΝ

Για να υπάρξει συμβολή στην προστασία του περιβάλλοντος, την πρόληψη φυσικών κινδύνων και πυρκαγιών, καθώς και για την άμβλυση των κλιματικών μεταβολών, οι δασικοί πόροι θα πρέπει να επεκταθούν και να βελτιωθούν μέσω της πρώτης δάσωσης γεωργικών και μη γαιών.

Η δράση της δάσωσης θα συμβάλλει στην προστασία του περιβάλλοντος, στην επέκταση και βελτίωση των δασικών πόρων και κατ' επέκταση στην ενίσχυση της αντιδιαβρωτικής, αντιπλημμυρικής και αντιπυρικής προστασίας, την διατήρηση της βιοποικιλότητας, την άμβλυση των κλιματικών μεταβολών, την προσαρμογή στις κλιματικές μεταβολές, στη ρύθμιση της ποιότητας και ποσότητας υδάτων την αποκατάσταση των πιλοτικών ερημοποιημένων περιοχών, την ενίσχυση της φυσικής αναγέννησης σε ορισμένες περιοχές. Τελικός και όχι μοναδικός σκοπός της δάσωσης είναι η υλοτόμηση των δέντρων.

Με ένα τέτοιο πλαίσιο κινήθηκαν τα εκάστοτε υπουργεία περιβαλλοντικής ανάπτυξης και όρισαν νόμους με κριτήρια και προϋποθέσεις για την επιδότηση τέτοιων καλλιεργειών. Στη συγκεκριμένη δράση εφαρμόζονται κάποιες ελάχιστες περιβαλλοντικές απαιτήσεις που αφορούν την κατάλληλη επιλογή των ειδών που θα φυτευθούν λαμβάνοντας υπόψη τις αρχές τις βιοποικιλότητας, τις κλιματικές συνθήκες σε κάθε βιογεωγραφική περιοχή, την κατάλληλη επιλογή ειδών σε περιπτώσεις περιβαλλοντικής υποβάθμισης κ.α.

Οι ενισχύσεις- επιδοτήσεις που δίνονται αφορούν κατόχους αγροτεμαχίων, ιδιώτες αλλά και δημόσιους οργανισμούς. Η ενίσχυση για τη δάσωση εκτάσεων που ανήκουν στην ιδιοκτησία δημόσιων αρχών ή για δένδρα ταχείας ανάπτυξης θα καλύπτει μόνο το κόστος εγκατάστασης. Στην περίπτωση δημόσιων εκτάσεων γης επιτρέπεται η ενίσχυση μόνο εφόσον διαχειρίζεται την εν λόγω έκταση γης ιδιωτικός φορέας ή δήμος. Δεν χορηγούνται ενισχύσεις για φύτευση δενδρυλλίων περιοδικής υλοτόμησης και δένδρων ταχείας ανάπτυξης για παραγωγή ενέργειας. Τα είδη που φυτεύονται προσαρμόζονται στις περιβαλλοντικές και κλιματικές συνθήκες της περιοχής και πληρούν τις ελάχιστες περιβαλλοντικές απαιτήσεις.

Σε περιοχές όπου η δάσωση καθίσταται δύσκολη λόγω δυσχερών εδαφοκλιματικών συνθηκών, η στήριξη μπορεί να παρέχεται για φύτευση άλλων πολυετών ξυλωδών ειδών, όπως χαμόδενδρα ή θάμνοι, κατάλληλα για τις τοπικές συνθήκες.

Το καθεστώς ενίσχυσης για φυσικά ή νομικά πρόσωπα, στα πλαίσια του προγράμματος αυτού, καλύπτει δαπάνες δάσωσης ανά εκτάριο και εήσια επιδότηση ανά δασωμένο εκτάριο.

Ελάχιστο επιλέξιμο μέγεθος της έκτασης για την ένταξη ορίζονται τα 5 στρέμματα, με απαραίτητη προϋπόθεση η ελάχιστη έκταση να είναι ενιαία (μία η έκταση και όχι περισσότερα τμήματα συνολικής έκτασης 5 στρεμμάτων) με εξαίρεση στις περιπτώσεις που έχουμε φυσική αναγέννηση.

Τα κριτήρια επιλογής των πιλοτικών ζωνών, η ακριβή τους θέση και έκταση προσδιορίζονται από τις αρμόδιες περιφερειακές δασικές εκτάσεις και αφορούν περιοχές που απειλούνται από διάβρωση, παραποτάμιες περιοχές που επανειλημμένα έχουν

πλημμυρήσει, περιοχές οικολογικού ενδιαφέροντος, ερημοποιημένες πιλοτικές περιοχές κ.α.

Οι ενισχύσεις αφορούν επίσης γεωργοδασοκομικά (αγροδασικά) συστήματα που συνδυάζουν την παρουσία δέντρων και γεωργικών καλλιεργειών στην ίδια επιφάνεια, και Δασολιβαδικά δηλαδή τα συστήματα που συνδυάζουν την παρουσία δέντρων και λιβαδικών φυτών / ζώων στην ίδια επιφάνεια.

Το κόστος της εγκατάστασης και συντήρησης και τα κριτήρια επιλογής της ενίσχυσης ποικίλουν από σύστημα σε σύστημα.

Συγκεκριμένα, οι νόμοι 2080/92, για 12ετή επιδότηση και καλλιέργεια και 1257/99 για 15ετή είναι υπεύθυνοι για την δημιουργία του μεγαλύτερου μέρους των τεχνητών δασυλίων στον ελληνικό χώρο.

Στόχος του προγράμματος είναι να χρησιμοποιούνται κυρίως πλατύφυλλα και κωνοφόρα δασικά είδη που είναι ανθεκτικά στις δασικές πυρκαγιές. Λεύκες, ακακίες, καρυδιές, καστανιές και μουριές είναι κάποια από τα είδη που προτείνονται. Προτείνεται επίσης και οι μεικτές καλλιέργειες, σε περιπτώσεις αναδάσωσης εργασιών καθώς αυτό συμβάλλει στη αύξηση της βιοποικιλότητας.

_Η ΛΕΥΚΑ

Η λεύκα (γένος *Populus*) είναι φυλλοβόλο δέντρο, με ωοειδή φύλλα και λευκό κορμό που αναπτύσσει μεγάλο ύψος, μέχρι 50 μέτρα. Τα άνθη της σχηματίζουν κρεμαστές ταξιανθίες ιούλων και οι καρποί τους καλύπτονται από λευκό χνούδι. Ανήκουν στην οικογένεια των ιτειδών ή σαλακιδών. Οι λεύκες αναπτύσσονται σε εδάφη με μεγάλη υγρασία, όπως για παράδειγμα οι όχθες των ποταμών. Χρησιμοποιούνται ευρέως ως καλλωπιστικό δέντρο, καθώς έχουν το πλεονέκτημα ότι αναπτύσσονται πολύ γρήγορα και αποκτούν μεγάλο μέγεθος. Ευδοκιμεί σε ηλιόλουστες θέσεις και γόνιμα, πολύ υγρά εδάφη. Φυτεύεται μεμονωμένα, σε δενδροστοιχίες καθώς και για την παραγωγή ξύλου. Αντέχει σε χαμηλές θερμοκρασίες κάτω των -20°C και πολλαπλασιάζεται εύκολα με μοσχεύματα. Η λεύκα χρησιμοποιείται κυρίως για τη γρήγορη αναδάσωση περιοχών που είναι υγρές, αλλά ακατάλληλες για άλλη καλλιέργεια. Ακόμη, για τη δημιουργία πράσινου σε πάρκα και πλατείες. Το ξύλο της είναι γενικά άσπρο, ελαφρό, μαλακό, δουλεύεται πολύ εύκολα, δεν είναι όμως πολύ γερό. Ακόμη χρησιμοποιείται στη χαρτοποιία για την παραγωγή κυτταρίνης, στην κατασκευή σπιρτόξυλων και άλλων μικροαντικειμένων.

Σε πολλά μέρη της χώρας, καλλιεργούνται δέντρα Λεύκες (καβάκια) σε δασύλλια για ξύλευση. Κάποτε που το χαρτί κατασκευαζόταν μόνο από πολύ ξύλο, οι Λεύκες ήταν μία πολύ καλή καλλιέργεια, με καλό και ξεκούραστο εισόδημα.

Ιδιαίτερα ενδιαφέρον είναι το γεγονός ότι κάποιοι είχαν συνδέσει τη γέννηση μίας κόρης με την φύτευση δασυλίων από λεύκες. Συγκεκριμένα φύτευαν τα δέντρα με στόχο όταν τα υλοτομήσουν να πάρουν πολλά και μαζεμένα χρήματα, να παντρέψουν τα παιδιά τους και να τα προικίσουν.

Στη μυθολογία η λεύκα είναι πολύ διαδεδομένη. Στους όψιμους χρόνους της αρχαιότητας η λεύκη θεωρούνταν δένδρο του Αδη που ευδοκίμωσε και στις όχθες του Αχέροντα, από όπου η καλλιέργειά της εξαπλώθηκε και σε άλλα πλούσια σε νερά εδάφη. Ονομάζεται για αυτόν τον λόγο και αχερωίς. Πολλές είναι επίσης και η αναφορές σε διάφορους μύθους, στους οποίους ενίοτε κόρες μεταμορφωνόταν σε λεύκες, άλλες φορές παρουσιάζεται σαν μυθικό ιερό δέντρο που προστάτευε τον Δία και χρησιμοποιούνταν σε θυσίες για τον ίδιο.

3.Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ

Η επιλογή της λεύκας από όλα τα υπόλοιπα δέντρα που προτείνονται για τη δάσωση γίνεται για τον λόγο ότι είναι ένα υψίκορμο φυτό με αναλογία κορμού προς κόμης 1/3 και αναπτύσσεται πολύ γρήγορα. Ο κορμός του λεπτός δημιουργεί χώρο ελεύθερο από κάτω, ενώ η κόμη αραιή και ντελικάτη αφήνει το φως να την διαπεράσει, δημιουργώντας ένα παιχνίδι φωτοσκίασης πολύ ενδιαφέρον.

Στον Θεσσαλικό κάμπο η πλειονότητα των τεχνητών δασυλίων αποτελούνται από λευκάνες. Τέτοιους συναντούμε κατά μήκος όλων των παραποτάμων του Πηνειού και πολύ κοντά στα παράλια, πολύ κοντά στο επαρχιακό δίκτυο, καθώς είναι ένα δέντρο που αγαπά την υγρασία.

Ο λευκώνας εξ' ορισμού από τις απαιτήσεις των προγραμμάτων αναπτύσσεται με έναν πολύ συγκεκριμένο φυτευτικό σύνδεσμο που ορίζεται ως η απόσταση φυτού από φυτό στην ίδια σειρά και από σειρά σε σειρά. Συγκεκριμένα ο σύνδεσμος αυτός ορίζεται σε 6μ.χ6μ. χώρος ικανός να δεχτεί χρήσεις αν αναλογιστούμε ότι κάτω από τις φυλλωσιές παραμένει ένας χώρος καθαρός. Ο χωροκάναβος των κορμών δίνει ένα στοιχείο ανάλυσης που θα αποτελέσει ταυτόχρονα ένα σχεδιαστικό εργαλείο.

Θα μπορούσε κάποιος να παρομοιάσει την εικόνα ενός τέτοιου δασυλίου με εκείνη ενός κτιρίου με pilotis του μοντέρνου κινήματος, οι κορμοί ως κολώνες και οι φυλλωσιές ως τον κύριο σώμα της κατασκευής, το 'ζην'.

Η αναζήτηση του χώρου, λοιπόν, σε έναν τέτοιο μη τόπο αποτελεί τον πρωταρχικό στόχο.

4.ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗΣ

Παρατηρώντας κανείς από κοντά έναν λευκώνα δύο είναι τα βασικά στοιχεία που προκαλούν το ενδιαφέρον.

Ο ΚΑΝΑΒΟΣ

Το πλέγμα των δέντρων 6μ.χ6μ. εμμένει στην εγγενή ιδιότητά του κανάβου να παράγει μια σχετικά ομοιόμορφη συνθήκη απεριόριστων ταυτόσημων στοιχείων. Αυτή η μορφολογική συνθήκη είναι ικανή να δημιουργήσει μια μηχανική αυστηρότητα που μπορεί να αντικαταστήσει το ενιαίο υπόστρωμα του εδάφους σε ένα σύνολο από επιμέρους κομμάτια. Με την έννοια της αφαίρεσης μετατρέπεται αυτόματα σε κάτι διάτρητο.

Η μελέτη ανάπτυξης των δέντρων επιτρέπει να συμπεράνει κανείς ότι τα δέντρα απαιτούν ένα βιωτικό χώρο 3μ.χ3μ. γύρω τους. Ένας δεύτερος κάναβος έρχεται να προστεθεί, με αυτόν τον τρόπο, στο υπόστρωμα του εδάφους. Η διάτρηση της ενιαίας επιφάνειας δημιουργεί διαγραμματικά μία πλακέτα χρήσης του χώρου σε οποιονδήποτε λευκώνα, καθώς τα μεγέθη ορίζονται από τα επιδοτούμενα προγράμματα που είναι καθολικά.

Koolhas (78) Delirious New York_ ο ομοιόμορφος κάναβος δεν αποτελεί εμπόδιο για την δημιουργία της πλούσιας αστικής μορφής.

_Ο ΧΡΟΝΟΣ

Για να βρούμε τι θα χρειαζόταν ένα τοπίο πρέπει να λάβουμε υπ όψιν μας παραμέτρους των οποίων η κλίμακα ξεπερνάει την ανθρώπινη, όπως ο καιρός, το φως, αποστάσεις και οι γειτνιάσεις. Ο φωτισμός αλλάζει κατά τη διάρκεια της μέρας και ελαχιστοποιείται τη νύχτα. Ο αερισμός και η θερμοκρασία αλλάζουν ανάλογα με την ατμοσφαιρική πίεση και τις εποχές του χρόνου.

Έτσι θεωρήσαμε το λευκώνα έναν οργανικό, ζωντανό χώρο, με τον οποίο ο χρήσης καλείται να συνομιλήσει.

Στη δεδομένη συνθήκη, αυτή της επιδότησης, ο λευκώνας αποτελεί έναν οργανισμό, με συγκεκριμένο κύκλο ζωής που ορίζεται εξ' ορισμού και αυτός είναι τα 12 χρόνια. Μέσα σε αυτά οι λευκές φυτεύονται ως δενδρύλλια, μεγαλώνουν, αλλάζουν τα φύλλα το χειμώνα και βγάζουν καινούρια την άνοιξη, μεγαλώνουν και κάποια στιγμή στα 12 χρόνια υλοτομούνται. Η πορεία της ανάπτυξης τους γραμμική, ξεκινά από το μηδέν και καταλήγει στα 12 χρόνια να δίνει το μέγιστο ύψος των 30μ. Σε όλο αυτό το διάστημα οι εποχές περνούν, τίποτα δεν παρεμβάλλεται και η πορεία είναι προδιαγεγραμμένη. Θα μπορούσαμε να πούμε και να θεωρήσουμε ότι σαν οργανισμός έρχεται στην θέση του με σκοπό να καλύψει ένα μέγιστο 'box' αυτό των 30μ. και μετά να πεθάνει.

Αυτή η χρονικότητα του δασυλλίου δημιουργεί συνθήκες διαφορετικές μέσα σε ένα μεταβαλλόμενο χώρο κάτω, μέσα και πάνω από τις φυλλωσιές σε σχέση με το μέγιστο χώρο που μπορεί να καταλάβει αυτός ο οργανισμός.

5.BACKGROUND

_ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΣΚΕΨΗΣ

Αφετηρία της σκέψης αποτέλεσε η επιθυμία να παρακολουθήσει κανείς αυτή την μεταβολή του οργανισμού στο χρόνο και να βιώσει στο maximum όλες τις αισθήσεις που προκαλεί το τοπίο και τα στοιχεία του, το φως, την σκιά, τον ήχο και τον προσανατολισμό. Ο καλύτερος τρόπος να το δει κανείς είναι να κατοικήσει μέσα στα δέντρα και να το δει να μεταβάλλεται εκ των έσω, χρόνο με το χρόνο. Το αρχέτυπο αυτής της ιδέας, τα δεντρόσπιτα, είναι όνειρο κάθε παιδιού, που εξάπτουν την φαντασία τους, αποτελούν σπίτια μέσα στη φύση, με την φύση να εισχωρεί με την σειρά της μέσα στα σπίτια. Έννοιες όπως η υπέρβαση και η αιώρηση σχολιάζουν αυτήν την συνθήκη και δίνουν τροφή για σκέψη πάνω στα όρια. Ο σχεδιασμός θα κινηθεί με βάση την αναζήτηση συνθηκών στις κορυφές και τα φυλλώματα.

_ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Επιτραπέζιο παιχνίδι, παιχνίδι γνώσεων, τηλεπαιχνίδι, videogame, φιλικό παιχνίδι, ερωτικό

παιχνίδι, παιχνίδι εξουσίας... αλλάζει ο χώρος, αλλάζει και η σημασία. Αλλά ποια είναι η σημασία; «πήγαινε να παίξεις», «δεν είναι παιχνίδι αυτό», «μην παίζεις μαζί μου», «διάβασε και μετά θα παίξεις», «δεν παίζεται έτσι», «εσύ δεν παίζεσαι»....

Με τον όρο παιχνίδι εννοούμε τη δραστηριότητα εκείνη που είναι διαχωρισμένη, αβέβαιη, μη παραγωγική, ρυθμισμένη από κανόνες, μυθοπλαστική και ελεύθερη, αντίθετη στην έννοια του προγραμματισμού του χρόνου και της επιβολής της συμμετοχής σε αυτό και αυτή η αντίθεση είναι μία από τις προϋποθέσεις για την ύπαρξη του (Roger Caillois, 1958).

Στα παιδικά μας χρόνια ο δρόμος, τα πεζοδρόμια, οι πιλοτές των πολυκατοικιών και οι αλάνες λειτουργούσαν ως οι κατ' εξοχήν τόποι παιχνιδιού. Η οικειοποίηση αστικών κενών, ο αυτοσχεδιασμός, η ελευθερία και η αυτονομία της παρέας είναι έντονες αναμνήσεις της παιδικής μας ηλικίας. Μ' αυτή την έννοια η γειτονιά αποτελούσε προέκταση του σπιτιού μας. Αυτά τα προσωπικά βιώματα του παρελθόντος, καθώς και παρατηρήσεις, που επιβεβαιώνουν το γεγονός ότι αυτοί οι χώροι παραχωρούν σταδιακά τη θέση τους σε νέους χώρους συνεύρεσης και παιχνιδιού εξαιτίας και των νέων συνθηκών που έχει δημιουργήσει η σύγχρονη πόλη, αποτέλεσαν έναυσμα για τη μελέτη του αρχιτεκτονικού χώρου του παιχνιδιού. Στην επιλογή αυτής της κατεύθυνσης συνέβαλλε και μία σειρά σκέψεων σχετικά με τη σημαντικότητα του παιχνιδιού και το ρόλο που αυτό κατέχει στη διαμόρφωση του κοινωνικού χαρακτήρα του παιδιού. Συμβάλλει στη διαπαιδαγώγηση του και ταυτόχρονα οξύνει τη φαντασία και την ευρηματικότητα. Θα μπορούσε ακόμα να πει κανείς, ότι το παιχνίδι είναι ικανό να παράγει πολιτισμό, αλλά και ένας πολιτισμός να χαρακτηριστεί από τα παιχνίδια του. «Το παιχνίδι είναι αρχαιότερο από τον πολιτισμό» (Χουίζινγκα Γ., 1989)

Το παιχνίδι ικανοποιεί πολλές ανάγκες και παίζει κεντρικό ρόλο στην ανάπτυξη των παιδιών. Μέσα από αυτό ικανοποιούν την περιέργειά τους, εξερευνούν και ανακαλύπτουν, πειραματίζονται και μαθαίνουν. Παράλληλα, το παιχνίδι ενισχύει την ανάπτυξη των αισθήσεων, τις αντιληπτικές ικανότητες και τις φυσικές δεξιότητες των παιδιών, ενώ ταυτόχρονα προσφέρει ατελείωτες ευκαιρίες για να επεκτείνουν τις πνευματικές τους δεξιότητες, να ενισχύσουν την κοινωνική τους ανάπτυξη και τη δημιουργικότητά τους. Καμιά άλλη δραστηριότητα δεν είναι σαν το παιχνίδι. Και αυτό γιατί συχνά το παιχνίδι δεν έχει κάποιο σκοπό πέρα από το ίδιο το παιχνίδι.

Αφού αναλύθηκε ο ρόλος του παιχνιδιού στην ανάπτυξη του παιδιού, είναι καλό να επιμείνουμε λίγο παραπάνω στη σημασία που έχει το εξωτερικό παιχνίδι για τα παιδιά.

Η σωματική δραστηριότητα όπως το περπάτημα, το σκαρφάλωμα, το τρέξιμο, το χοροπηδητό είναι για τα παιδιά βασικοί μηχανισμοί της ανάπτυξής τους. Τα περισσότερα παιδιά σήμερα μαθαίνουν να λειτουργούν σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους για παιχνίδι, για άθληση, για ζωγραφική, για μάθηση, και στερούνται την αυθόρμητη προσαρμογή σε ένα φυσικό, ελεύθερο περιβάλλον μη διαμορφωμένο.

Το παιχνίδι σε έναν ελεύθερο χώρο δίνει στα παιδιά τη δυνατότητα να προσλαμβάνουν με όλο τους το είναι εντυπώσεις και αισθήσεις από το περιβάλλον. Ο εξωτερικός χώρος μοιάζει διαφορετικός όταν έχει συννεφιά και διαφορετικός όταν ο ήλιος λάμπει, είναι διαφορετικός όταν είναι μέρα και διαφορετικός όταν σουρουπώνει. Το παιχνίδι σε εξωτερικούς χώρους δίνει τη δυνατότητα στα παιδιά να αποκτήσουν καλύτερη αντίληψη του χώρου, του χρόνου, του προσανατολισμού - αυτό με τη σειρά του προκαλεί αντίστοιχες διεργασίες καθώς το παιδί εξοικειώνεται με ποικιλία ερεθισμάτων. Δίνει διαφορετικές ευκαιρίες στο παιδί για ελεύθερη έκφραση και ανακάλυψη.

Από τη φύση τους τα παιδιά θέλουν να βρίσκονται στην ύπαιθρο γιατί βρίσκουν ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν στο παιχνίδι όλο τους το σώμα και όλη τους την ενέργεια χωρίς σχεδόν καθόλου περιορισμούς.

Στις κούνιες, στο τρέξιμο, στο σκαρφάλωμα τα παιδιά βιώνουν και μαθαίνουν την αίσθηση της αιώρησης, της ταχύτητας, της ισορροπίας, της βαρύτητας, της δύναμης και της επιδεξιότητας.

Μέσα από το παιχνίδι δοκιμάζουν και αποδεικνύουν τι μπορούν να κάνουν κάθε φορά και τι όχι, ανακαλύπτουν τα όριά τους, αποκτούν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και μια αίσθηση αυτοπεποίθησης – κάτι που μόνο μέσω της πρακτικής άσκησης μπορεί να επιτευχθεί.

Το παιχνίδι στην ύπαιθρο είναι σίγουρα λιγότερο δομημένο από ό,τι στους εσωτερικούς χώρους , και αυτό δίνει την ευκαιρία στα παιδιά να αλληλεπιδρούν περισσότερο μεταξύ τους χωρίς καν να συνειδητοποιούν ότι κοινωνικοποιούνται.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Στην Ελλάδα ο θεσμός της κατασκήνωσης εμφανίστηκε από τις πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνα από εθελοντικές οργανώσεις όπως το Σώμα Ελλήνων Προσκόπων. Μεταπολεμικά δραστηριοποιείται έντονα το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας και το Υπουργείο Παιδείας, με την ίδρυση παιδικών κατασκηνώσεων σε πολλά μέρη της Ελλάδος, κυρίως για την αντιμετώπιση των άθλιων συνθηκών υγείας που βίωσε η ελληνική νεολαία κατά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας και λόγω της ανόδου του οικονομικού επιπέδου ζωής, εμφανίστηκε μεγάλος αριθμός κατασκηνώσεων σε όλη την επικράτεια, κυρίως με την παρουσία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η μορφή του συνόλου των σύγχρονων κατασκηνώσεων, λόγω του μεγάλου αριθμού των κατασκηνωτών που υποδέχονται, είναι μάλλον ψυχαγωγική και προσανατολίζεται κυρίως σε αθλητικές δραστηριότητες, στην διασκέδαση και την εκτόνωση των κατασκηνωτών.

Ένας μεγάλος αριθμός ερευνών μελετούν τα κίνητρα συμμετοχής σε παιδικές κατασκηνώσεις. Μελετητές σχολίασαν την αυτοαποτελεσματικότητα παιδιών που πάνε στο σχολείο, αφού αυτά συμμετείχαν σε ένα εβδομαδιαίο πρόγραμμα κατασκήνωσης εν συγκρίσει με παιδιά που δεν συμμετείχαν. Αυτή η έρευνα έδειξε ότι τα παιδιά που συμμετείχαν στην κατασκήνωση παρουσίασαν σημαντικά οφέλη στην βελτίωση της εικόνας που έχουν για τον εαυτό τους. Συμπερασματικά προτείνει ότι οτιδήποτε συμβαίνει στην κατασκήνωση σε σχέση με την απόκτηση της προσωπικής αυτοπεποίθησης, αναμένεται να έχει κάποια θετικά επακόλουθα και στην ζωή του παιδιού και εκτός κατασκήνωσης. Σε κάποια άλλη έρευνα αποδείχθηκε ότι η συνεργασία, η ανάπτυξη σχέσεων, η επίτευξη, η δυνατότητα της προσωπικής επιλογής, η ώθηση προς το καλύτερο, η ανεξαρτησία και η ομαδική δουλειά σχετίζονται με την κατασκηνωτική εμπειρία.

Η πλειονότητα των κατασκηνώσεων ανήκουν στο είδος των 'τυπικών' κατασκηνώσεων που δραστηριοποιείται σε παραθαλάσσιες περιοχές, διαθέτει μόνιμες εγκαταστάσεις , οι οποίες είναι σύμφωνες με τις προδιαγραφές του αρμόδιου υπουργείου Παιδείας. Υπάρχουν και κάποιες τυπολογίες κατασκηνώσεων με μόνιμες εγκαταστάσεις για τις βασικές λειτουργίες και σκηνές για τον ύπνο. Σήμερα στην Ελλάδα λειτουργούν κάθε καλοκαίρι πάνω από 500 παρόμοιες παιδικές κατασκηνώσεις. Στις τυπικές κατασκηνώσεις συνήθως δεν υπάρχουν ιδιαίτερες επιδιώξεις στο ημερήσιο πρόγραμμα. Κυριαρχούν στόχοι όπως η επαρκής και υγιεινή διατροφή του κατασκηνωτή, το ήρεμο περιβάλλον, η γυμναστική και η ξεκούραση. Ακόμα οι κατασκηνωτές ασχολούνται κυρίως με ομαδικά παιχνίδια που δίνουν την δυνατότητα στα παιδιά να αναπτύξουν το αίσθημα της ευθύνης, της πειθαρχίας και του σεβασμού προς τους άλλους.

6.ΣΤΟΧΟΣ

Στόχος είναι η δημιουργία μίας κατασκήνωσης περιπέτειας διαφορετικής από τις τυπικές, διαφορετική σε φιλοσοφία και πρόγραμμα, αλλά και σε δομή. Ξεφεύγει από τις μόνιμες εγκαταστάσεις και την ψυχαναγκαστική διάταξη των σκηνών και συνδυάζει διημέρευση και περιπέτεια μέσα στο φυσικό περιβάλλον.

Η κατασκηνωτική εμπειρία αποκτά νέο νόημα και ενισχύει την βιωματική εκπαίδευση-μάθηση, με στόχο της επαφής παιδιών και δέντρων την ανάπτυξη συναισθημάτων αγάπης απέναντι στο φυσικό περιβάλλον και την κατανόηση πως και ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος αυτού. Η τακτική συμμετοχή των παιδιών στην κατασκήνωση θα επιτρέψει στα παιδιά να «συνομιλήσουν» και να ταυτιστούν με το δέντρο καθώς θα μεγαλώνουν παρέα χρόνο με το χρόνο.

Η σχέση τους αυτή θα αλληλεπιδράσει και για τα δυο μέλη του οικοσυστήματος (παιδί- δέντρο) και μέσα από αυτή το παιδί θα κατανοήσει καλύτερα τον εαυτό του και τα όρια του.

Λόγω άμεσης επαφής των κατασκηνωτών με τον περιβάλλοντα φυσικό χώρο, προγραμματίζονται δραστηριότητες όπως, προσανατολισμός, παιχνίδια με σχοινιά, δίχτυα και αιώρες, πεζοπορίες και περιβαλλοντικά παιχνίδια.

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μία τέτοια στροφή σε οργανωμένες δραστηριότητες που επιδιώκουν την επαφή του παιδιού με το φυσικό περιβάλλον σε αντιδιαστολή με τον σύγχρονο τρόπο ζωής των παιδιών στην πόλη. Τέτοιες κινήσεις έχουν προκαλέσει το ενδιαφέρον των ερευνητών για την διερεύνηση της διαφορετικότητας του επιπέδου της ποιότητας των συγκεκριμένων δραστηριοτήτων. Ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα ριζοσπαστικά 'νηπιαγωγεία για επιστροφή στη φύση', όπου επιτρέπεται στα παιδιά να σκαρφαλώνουν στα δέντρα και να παίζουν με τη φωτιά. Στα Νηπιαγωγεία του Δάσους δεν υπάρχουν δομημένες δραστηριότητες, δεν υπάρχουν κάγκελα και φράχτες και 'κάθε δέντρο είναι για σκαρφάλωμα'. Η ιδέα εξαπλώνονται σε ολόκληρη τη Γερμανία και σε άλλες χώρες. Η λογική στηρίζεται στην αντίληψη ότι τα παιδιά εκτιμούν καλύτερα τους κινδύνους, όταν δεν είναι κάποιος συνέχεια από πάνω τους, μαθαίνουν μόνα τους, μαθαίνουν το ένα από το άλλο, από τις εμπειρίες και τα λάθη τους. Στα παιδιά επιτρέπεται να σκαρφαλώνουν όποτε και όσο ψηλά θέλουν. Ο μοναδικός κανόνας είναι ότι οι δάσκαλοι βοηθούν τα παιδιά να κατέβουν, ποτέ να ανέβουν στα δέντρα. Στα Νηπιαγωγεία του Δάσους δεν υπάρχουν δομημένες δραστηριότητες. Στο νηπιαγωγείο αυτό δεν υπάρχουν κάγκελα και φράχτες και «Αυτό τα κάνει πιο προσεκτικά γιατί πρέπει να εμπιστευθούν τον εαυτό τους» λέει μια παιδαγωγός.

Οι ειδικοί επισημαίνουν ότι υπάρχει σοβαρός λόγος οι γονείς να ενθαρρύνουν τα παιδιά να «βάλουν» λίγο ρίσκο στο παιχνίδι τους. Φυσικά, όπως τονίζουν, οφείλουμε να προστατεύσουμε τα παιδιά από τον κίνδυνο.

Το κινητικό παιχνίδι, το σκαρφάλωμα, το κυνηγητό, τα μήλα, τα παιχνίδια ισορροπίας κ.ά. βοηθούν σε αυτό.

7.ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ως στόχος ορίστηκε η δημιουργία μίας κατασκήνωσης 'περιπέτειας' μέσα στις φυλλωσιές των δέντρων, σε πλήρη επαφή μαζί τους. Μίας παιδικής κατασκήνωσης εμπνευσμένης από το αρχέτυπο του δεντρόσπιτου που θα ικανοποιεί την φανταστική εικόνα που έχουν τα παιδιά για έναν τέτοιο χώρο. Στόχος είναι η διήμευση μέσα στο φυσικό περιβάλλον και το παιχνιδι-περιπέτεια.

Η λειτουργία της κατασκήνωσης θα γίνεται κατά τους καλοκαιρινούς μήνες και η διάρκειά της θα είναι για 2 εβδομάδες για κάθε ομάδα παιδιών. Φιλοξενούνται 65 παιδιά με 10 ομαδάρχες, ηλικίας 8 ετών με 16.

Η πρωτοβουλία λειτουργίας είναι ιδιωτική και το κάθε παιδί έχει υποχρέωση να φέρει μαζί του τον υπνόσακο του.

Η κατασκήνωση, όπως και ο λευκώνας έχει συγκεκριμένη διάρκεια ζωής, ξεκινά και στήνεται στην ηλικία των 3 χρόνων των δέντρων, μία ηλικία στην οποία τα δέντρα είναι ικανά να σκιάσουν, έχουν δυναμώσει αρκετά και είναι ικανά να δεχτούν επάνω τους τα παιδιά. Σε αυτή την ηλικία τα δέντρα φτάνουν στα 7,5 μ. Ο 11ος χρόνος ηλικίας των δέντρων είναι και ο τελευταίος χρόνος λειτουργίας της κατασκήνωσης καθώς στον 12ο χρόνο τα δέντρα υλοτομούνται. Σε αυτή την στιγμή η κατασκήνωση ξεστήνεται και μεταφέρεται σε κάποιον άλλο λευκώνα, όπου και στήνεται εκ νέου καθώς τα μεγέθη είναι καθολικά.

Για τον λόγο ότι ζητούμενο είναι η ζωή μέσα στις φυλλωσιές και η αιώρηση με αφετηρία τα δεντρόσπιτα, επιλέγεται η ζωή να φύγει από το επίπεδο του εδάφους και να ανέβει αρκετά πιο πάνω.

Η βασική κίνηση είναι η δημιουργία μιας κλειστής πλατφόρμας(βάφλας) λειτουργιών που σχηματίζετε από τον πλέγμα φύτευσης των δέντρων, από τον οποίο αφαιρέθηκε ο ζωτικός και απαραίτητος χώρος ανάπτυξης των δέντρων. Ο βασικός κánaβος 6μ. x 6μ. είναι εκείνος που προκύπτει από την φύτευση των δέντρων, ενώ ο χώρος των δέντρων και των παιδιών προκύπτει από την διαίρεση του βασικού κανάβου σε 3μ. x 3μ. Καταλήγουμε λοιπόν να έχουμε να εκμεταλλευτούμε χώρους 3μ. x 3μ. Το υπόλειμμα αυτό του υποστρώματος μοιάζει με βάφλα/αυγοθήκη που από μέσα του ξεπηδούν τα δέντρα.

Η κατασκευή με αυτόν τον τρόπο απλοποιείται και αυτοματοποιείται καθώς ο κánaβος δίνει την δυνατότητα παραγωγής ίδιων κατασκευαστικών τεμαχίων. Η κατασκευή είναι μεταλλική με πλήρωση του σκελετού από ξύλο.

Μέσα στη βάφλα αποθηκεύονται όλες οι βασικές λειτουργίες της κατασκήνωσης και επιλέγεται η εσωστρέφεια της καθώς το τοπίο γύρω από έναν λευκώνα είναι αδιάφορο. Σκοπός είναι η απομόνωση μέσα στο δασύλλιο και η βίωση του χώρου σε αυτό. η στροφή αυτή στο εσωτερικό οδήγησε στην τοποθέτηση των χώρων διήμευσης που είναι και οι πιο ελκυστική στο εσωτερικό της βάφλας. Τέτοιοι χώροι είναι οι χώροι της κουζίνας, της υγιεινής και οι τραπεζαρίες. Στις τραπεζαρίες συμβαίνει το φαγητό αλλά και όλες οι υπόλοιπες δραστηριότητες όπως το επιτραπέζιο παιχνίδι, χειροτεχνίες, κοινωνικοποίηση και άλλες δραστηριότητες σε ομάδες.

Περιμετρικά αυτού του πυρήνα, τοποθετείται μία μεταλλική σχάρα που ορίζει έναν δακτύλιο κίνησης και βοηθά των διαχωρισμό των ζωνών με τη βοήθεια και του φωτός που περνάει λόγω διάτρησης. Σε άμεση σχέση με τον δακτύλιο κίνησης συναντά κανείς επιμέρους χώρους χαλάρωσης και καθιστικά με δίχτυα για να δίνεται αυτή η αίσθηση της αιώρησης. Οι χώροι αυτοί αποτελούν μία ομαλή μετάβαση στην πιο βαρετή δραστηριότητα των παιδιών που αφορά τον ύπνο. Για τον ύπνο δημιουργείται μία βασική μονάδα σχήματος Πι που περιλαμβάνει πάνελ με τη μορφή πατζουριού σε κομμάτια που σύρεται το ένα πάνω στο άλλο καθ' ύψος για σκίαση

και ιδιωτικότητα. Καθώς αυτά τοποθετούνται περιμετρικά της κατασκευής επιτυγχάνεται και η πληρότητα και η εσωστρέφεια της κατασκήνωσης. Οι μονάδες του ύπνου συναρμολογούνται και τοποθετούνται ανάλογα με την πληρότητα της κατασκήνωσης. Για περισσότερη ιδιωτικότητα προβλέπονται κουρτίνες που 'τρέχουν' πάνω στα δοκάρια του κανάβου της κατασκευής σύμφωνα με τις επιθυμίες των παιδιών. Έτσι οι μονάδες του ύπνου ενοποιούνται και απομονώνονται από τις υπόλοιπες σε πολλούς ευέλικτους συνδυασμούς.

Η πρόσβαση στη βάφλα γίνεται είτε με σκάλες, είτε με τη ράμπα, ενώ υπάρχει και ένα ασανσέρ για την μεταφορά του εξοπλισμού της κατασκήνωσης και των διάφορων ημερήσιων αναγκών της λειτουργίας της. Στο ενδιάμεσο του ύψους υπάρχει μία εξέδρα με γραμματεία και ιατρείο καθώς και κλειστές μονάδες για την παροχή νερού και ρεύματος.

Πέρα από τις βασικές λειτουργίες της κατασκήνωσης, σημασία δίνετε στο παιχνίδι.

Η έννοια της αιώρησης επιτυγχάνεται με υλικά όπως το δίχτυ, σκοιινιά, ξύλα και άλλα πράγματα που μπορούν να κρεμαστούν είτε από α δέντρα είτε από τις κολώνες και α δοκάρια της ίδιας της κατασκευής πάνω και κάτω από την βάφλα.

Η ποιότητα και οι καταστάσεις του παιχνιδιού διαμορφώνονται πάντοτε σύμφωνα και με την ηλικία των δέντρων. Τα ύψη των δέντρων δημιουργούν διαφορετικές καταστάσεις σε όλα τα επίπεδα. Στο εσωτερικό της κατασκήνωσης τα παιδιά ζούνε τότε με την παρουσία κορμών και τότε φυλλωσιών.

8.3 ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

Επιλέγεται να γίνουν 3 αφηγήσεις με βάση τις ηλικίες του λευκώνα. Συγκεκριμένα επιλέγεται η αρχή και το τέλος της κατασκήνωσης, δηλαδή η ηλικία των 3 ετών και των 11, στις οποίες τα δέντρα είναι 7,5μ. και 27,5μ. αντίστοιχα και τέλος επιλέγεται το μέσο του κύκλου ζωής του λευκώνα, τα 6 χρόνια στην οποία τα δέντρα φτάνουν τα 15μ.

_3 ετών/7,5μ.

Στην ηλικία αυτή τα δέντρα εμφανίζονται μέσα στον 'αποθηκευτικό χώρο' της κατασκήνωσης και μόλις οι τελευταίες φυλλωσιές τους αγγίζουν το πάνω όριο της κατασκευής.

Για την προστασία και το παιχνίδι των παιδιών μέσα στη βάφλα, τοποθετούνται γύρω από τον χώρο των δέντρων κατακόρυφα δίχτυα από τα οποία τα παιδιά μπορούν να σκαρφαλώνουν και να πιάνουν τα φυλλώματα. Στο επάνω επίπεδο που τα φύλλα δεν έχουν ξεπηδήσει ακόμα, τοποθετούνται τα δίχτυα οριζόντια στις τρύπες των δέντρων, με τελικό σκοπό η διάτρητη επιφάνεια να γίνετε βατή σε όλα της τα σημεία και να ολοκληρώνεται. Η ενοποίηση προκύπτει από τον συνδυασμό των υλικών: ξύλινου πατώματος και δίχτυου. Δίχτυα και λοιπός εξοπλισμός αναρτάται από τις απολήξεις των κολόνων της κατασκευής.

Στο επίπεδο κάτω από την κατασκήνωση ο συνδυασμός κορμού και φυλλωσιάς επιτρέπει τα παιδιά να ανέβουν στα κλαδιά και να κρεμαστούν από αυτά με τη βοήθεια δίχτυων.

_6 ετών/15μ.

Εδώ τα παιδιά ζούνε μέσα στις φυλλωσιές. Η φωτοσκίασεις των φυλλωμάτων δημιουργούν ένα πολύ ενδιαφέρον παιχνίδι με τα φύλλα να φιλτράρουν τις ακτίδες του ήλιου. Προστατευτικό δίχτυ τοποθετείται μέσα στις τρύπες των δέντρων αφήνοντας να το διαπεράσουν μόνο οι κορμοί, με την επιφάνεια του κύριου χώρου της κατασκήνωσης να ενοποιείται. Σε αυτό το επίπεδο, τα παιδιά σκαρφαλώνουν ανενόχλητα στα κλαδιά των δέντρων σε όλους τους χώρους λειτουργίας. Στο επάνω επίπεδο, τα δέντρα καταλαμβάνουν όλο τον ζωτικό τους χώρο, με τα δίχτυα κατακόρυφα να προστατεύουν την ασφάλεια των παιδιών. Από

τα πιο ψηλά κλαδιά, και ξεπερνώντας τις κολώνες της κατασκευής σε ύψος, κρέμονται πρόσθετα δίχτυα, αφήνοντας τα παιδιά να σκαρφαλώσουν πιο ψηλά. Σε αυτό το σημείο, το ύψος των δέντρων επιτρέπει και την επιμέρους σκίαση της επιφάνειας.

_11ετών/27,5μ.

Τέλος στην ηλικία των 11 χρόνων, με τα δέντρα να φτάνουν στο ψηλότερο σημείο τους, στα 27,5μ., οι κορμοί έχουν ξεπεράσει και το τελευταίο επίπεδο, οπότε οι επιφάνειες ενοποιούνται και στα δύο σημεία. Εδώ το παιχνίδι φτάνει στο μέγιστο, καθώς το ύψος των δέντρων επιτρέπει την ανάβαση και στα πιο ψηλά κλαδιά. Πλήθος από δίχτυα, ξύλινα τεχνάσματα και σκοινιά επιτρέπουν την αιώρηση στα όρια του μέγιστου δυνατού χώρου, αυτού του ζωντανού, οργανικού χώρου του λευκώνα.